

**ДНЕВНИК
НА
МАРТЕНСКИТЕ
МУЗИКАЛНИ
ДНИ**

ЧУДЕСЕН ТВОРЧЕСКИ КОЛЕКТИВ

И вторият концерт на Киевската филхармония допринесе за оформянето на онази трайна следа в съзнанието на слушателите, която оставя всяко голямо музикално събитие в издънния град. Необитовено дългата и тежка програма — Онегер, Шостакович, Ревуцки, Стравински, и изпълнените на „бис“ В.

Стоянов и Лисенко, не оказва негатино въздействие нито на сцената, нито в салона. Това разбира се не се дължи на случайни обстоятелства. Съществуващ вече тридесет години, филхармоничният оркестър на град Киев може да претендира смело за едно от първите места в перичката на издробените оркестри на Съртския съюз. Смята се факт, че 25 от тези 39 години на неговия пулт е стоял диригент от такава височина класа като Нютан Рахлин, помахва също откъде идват дълбоки изживявания се в ансамбъла традиционни на оркестровете музикализирани. Киевският симфоничен оркестър при тежката апедич всичко огромни и гъвкави из звучене щрайх, което за всеки оркестър е най-главното, първостепенно и основно условие за постоянна изява на високо ниво. „Щрайхът — това е душата на оркестъра“ е казал Артур Никиш и тази „ду-

ша“ е налице в Киевската филхармония. Нейното ярко присъствие в изпълнението на цялата програма създаде необходимите моменти, в които и музикантите, и слушателите си отдъвяха от „буриите“ в дузовата и по-точно в медната група. Това съвсем не означава, че духачите не този оркестров състав са незабвостойни. Напротив, като инструменалисти те със своите качества са на завидна висота.

Програмата и из двата концерта се състоеше само от съвременни произведения. С най-младият диригент Владимир Кожухар е искал да покаже своите предпочитания. И това даде възможност да се проявят блестящо много от качества на таланта и на оркестъра му. И тоите произведения — Симфония № 5 от Онегер, Симфония № 1 от Шостакович, и „Жарптица“ от Стравински, както и почти всички от миналия концерт, Кожухар дирижира наизуст, без партитура, като показва безупречна памет и точност на мануалната техника. Всяка флага, всеки пасаж, всяка графична фигуративност на инструменталните пасажки бяха изразени, по-точно илюстрирани от дирижера на ръцете, лицето, очите, дори цялото тяло на диригента. И в трите произведения

се получи много красиво и ефективно в жестове на дирижера и в зорността на оркестъра.

В симфонията на Онегер предлича лека фрагментарност и нишката в света на „трима не“ по която се гледат основните автори записани, отчасти губеше своите съединителни точки.

В симфонията на Шостакович младостта на Кожухар и възможността му намесиха точен отзвук в също малкото произведение на големия съветски композитор.

„Жарптица“ на Игор Стравински оркестърът изпълни с леко тл. гъвкавост и голяма въздушност.

На възторга на публиката Моисеу отговори с „Бис“ на „Пансофия“ от В. Стоянов (програма от първия концерт), с което показа своето утвърждение към нашата музика и нейните съвременни автори.

Концертът от Равински е едно сложно технически произведение. Солистът Евгений Рибачов изяви в него качества на блестящ пианист.

Концертът на киевските филхармонисти беше за русенските слушатели изначало из една нова дружба с чудесен творчески колектив и с много талантливи диригенти, които бъдещата заедно чена работа ще издигне по върховете на голямото изкуство.

ва на високо ниво. „Щрайхът — това е душата на оркестъра“ е казал Артур Никиш и тази „ду-